

LEESFRAGMENT

ILJA GORT

Grand Café du Malheur

Een Nederlandse vrouw koopt een vervallen café
in de Provence en sluit een pact met de misdaad.

Ilja Gort

Grand Café du Malheur

roman

GORT
PUBLISHERS

1e druk, juni 2026

© 2026 Ilja Gort

Gort Publishers, Amersfoort

ISBN 978-90-834255-4-2

NUR 301

Omslagontwerp: Caroline d'Hollosy & Ilja Gort

Vormgeving binnenwerk: Caroline d'Hollosy

Foto auteur: Bo Gort

GORT
PUBLISHERS

www.gortpublishers.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en /of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotografie, scan, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Gort Publishers vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Over het boek

Grand Café du Malheur. Een Nederlandse vrouw koopt een vervallen café in de Provence en sluit een pact met de misdaad.

Fleur Blom dacht dat ze haar droom had gevonden in de Provence. Een eigen café: Petit Café du Bonheur. Een dorpsplein dat voelt als thuis. Een nieuwe liefde. Tot haar kelder het toneel wordt van een explosief conflict. Een corrupte burgemeester zet haar onder druk. Een internationale drugsdealer dreigt haar café tot de grond toe af te branden. In een dorp waar iedereen elkaar kent en niemand praat, staat Fleur alleen. Wanneer de dreiging dichterbij komt, heeft ze nog maar één kans: aankloppen bij de meedogenloze maffiaqueen van Marseille.

Grand Café du Malheur is een razend spannende roman over liefde, macht en de moed om terug te vechten. Zelfs als dat betekent dat de regels gebroken moeten worden.

Grand Café du Malheur is deel 2 uit de Valfleury-reeks. Los te lezen vervolg op *Petit Café du Bonheur*, het Zomerlezen-geschenk 2026.

*** WAT VOORAF GING ***

Fleur Blom (34) ontvlucht na een pijnlijke scheiding haar lege bestaan in Amsterdam. Tijdens een vakantie belandt ze in Valfleury-en-Provence, een slaperig dorpje tussen de wijngaarden waar de tijd lijkt stil te staan. Op het dorpsplein staat een vervallen café: Petit Café de Bonheur. Wat begint als een spontaan glas wijn op het terras, eindigt in een krankzinnige beslissing. Onder druk van de omstandigheden en een gewiekste makelaar koopt Fleur het café. Opeens is ze eigenaresse van een verlieslijdend dorpscafé in een vreemd, zwigend dorp.

Al snel leert Fleur dat het runnen van een café meer is dan romantiek. De boekhouder rekt haar voor dat het café diep in de rode cijfers staat. Bovendien heerst in het dorp een cultuur van stilzwijgen en de argwanende dorpingen staan afwijzend tegenover de Hollandse nieuwkomer. Fleur vindt steun bij Elodie, de nuchtere barvrouw van het café en bij Lou, de Corsicaanse kok die meer wegheeft van een Neanderthaler.

Burgemeester en wijnboer Jean-Claude, al decennia onbetwist dorpsmagistraat, bemoeit zich met Fleurs onderneming. Hij wil haar gebruiken voor een lang gekoesterd plan. Fleur voelt zijn machtsspel, maar weigert haar ziel te verkopen. Haar wantrouwen groeit, zeker wanneer Elodie laat doorschemeren dat de burgemeester niet altijd zo vriendelijk is als hij lijkt.

Met vallen en opstaan leert Fleur hoe ze een café moet runnen. Maar ook hoe ze zich staande moet houden in een vijandige cultuur. Ondanks intriges, tegenwerking en een doortrapte burgemeester, weet ze met onverwacht talent het vertrouwen van de dorpingen te winnen en haar stervende kroegje te veranderen in het bruisende middelpunt van Valfleury.

Met beide voeten in het warme Provençaalse leven ontrafelt Fleur stukje bij beetje de geschiedenis van het dorp.

Valfleury is eeuwenlang gebouwd op geheimhouding. Van Romeinse wachters tot middeleeuwse monniken. Van roddels in de Revolutie tot het zwijgen tijdens de Duitse bezetting. In dit dorp weet iedereen alles van iedereen, maar niemand zegt het hardop. Ook Madeleine, de vorige eigenaresse van het café die spoorloos verdween, was verstrengeld in deze traditie van geheimhouding. Haar naam blijft rondzingen, alsof ze elk moment weer kan binnenstappen.

Maar ondanks haar succes voelt Fleur dat er onder de oppervlakte een donkere schaduw met haar meeschuift.

Midden in de nacht schoot ik overeind. Wat dóé ik hier in dit stomme bed? Lig ik hier te knorren terwijl pal onder me de oplossing ligt te wachten. Eruit, Blom. Zoek die kelder. Als ik dat zwarte boekje vond, wist ik eindelijk hoe dit dorp in elkaar zat.

Kom op! Eropaf!

Ik trok een broek en een T-shirt aan en ging de kamer uit.

Ik was helemaal alleen in het pand, maar om een of andere reden liep ik op mijn tenen de gang op. Met het gevoel dat er elk moment iemand wakker kon worden die hier niet hoorde.

Ik sloop naar beneden en hield de trapleuning vast om geen geluid te maken. In het café was alles donker. Ik knipte het licht aan, liep de keuken in.

De kelderdeur zat naast de ingang. Onopvallend. Een deur die ik al heel vaak had gezien zonder hem te zien. Dat alleen al maakte me achterdochtig. Langzaam trok ik hem open. Koude tocht streek over mijn blote voeten. Niks dramatisch. Maar mijn lichaam dacht daar anders over. Voorzichtig drukte ik op het lichtknopje. Klik. Onder me verspreidde een kaal peertje aan het plafond een flauw schijnsel. Stap voor stap daalde ik de stenen trap af. Muren van ruwe steen, zwart uitgeslagen. Het rook naar vocht, schimmel en oude wijn. Het was doodstil. Ik hoorde alleen mijn eigen ademhaling.

Beneden stonden rekken met flessen, dozen conserven, blikken olijfolie. Alles was zoals Elodie had gezegd. Niks bijzonders. Toch stonden mijn nekharen recht overeind. Ik liep dieper

de kelder in. Aan het eind, waar het halfduister was, zag ik iets vreemds. Met bonkend hart deed ik het lampje van m'n telefoon aan en schuifelde er tussen de rekken door naartoe. Om me heen schaduwen. Dingen die alleen bewogen als ik niet keek. Een stuk papier ritselde in een tochtvlaag die er niet hoorde te zijn. Ik draaide me om. Niks.

Opeens zag ik hem. Tussen de rijen flessen door. Een ijzeren deur. Ik zoog m'n adem naar binnen. Daarachter moest het zwarte boekje liggen. En God weet wat nog meer.

Ik greep het wijnrek en probeerde het opzij te trekken. De flessen rinkelden tegen elkaar. De deur kwam een stukje vrij. Ik stak mijn hand uit naar de knop, maar kon er net niet bij. Met twee handen greep ik het rek. Probeerde het verder naar achteren te trekken. Opeens hoorde ik iets boven. Een geluid, heel zacht. Het kraken van een plank. Of een voetstap op een andere verdieping. Ik bevroor. Met een ruk draaide ik me om.

Op dat moment gleed ik uit. Mijn schouder raakte het wijnrek. Dat begon langzaam te kantelen. In een surrealistisch trage beweging viel het om, met een hels kabaal van kletterend glas en rollende flessen. Een paar sloegen kapot op de vloer, rode wijn spatte omhoog als bloed. Ik schreeuwde. Een korte, rauwe gil die scherp weerkaatste tegen de keldermuren.

Toen hoorde ik het. Boven aan de trap: voetstappen.

Een. Twee. Drie. Heel langzaam.

Mijn adem stokte. Mijn telefoon zakte omlaag. Achter me bewoog een schaduw. Ik wist niet of het een mens was, of een beest, of de paniek die me overviel. Ik gilde, keerde me om en rende terug. Mijn voet gleed uit over een weggrollende fles, ik hapte naar adem, struikelde, herstelde me, stormde de trap op. Mijn telefoonlampje flikkerde, ging uit, ging aan.

Boven schopte ik de deur open, struikelde de keuken in, sloeg de deur achter me dicht en probeerde er in paniek een

zware tafel voor te schuiven. Pas toen ik de muur tegen mijn rug voelde en het vertrouwde roestvrij staal van de keuken om me heen zag, begon ik weer te ademen. Mijn hele lichaam trilde.

21

Kiki was klein en vlug als water. Zijn zwarte haar stak recht omhoog als een afgeknipte scheerkwast. Met verende passen kwam hij het terras op lopen. Een blauwe metalen gereedschapskist in zijn hand.

Ik met Kiki en Claudette achter me aan naar de keuken.

Toen we binnenkwamen keek Lou verrast op van zijn pannen. Hij zag Claudette en nam haar meteen in een spontane berenomhelzing. ‘Bonjour, m’n lieve omaatje...’

Ik legde hem uit wat mijn plan was en even later daalden we de keldertrap af in een wonderlijke optocht: voorop een Corsicaanse reuzenkok, groezelig witte koksmuts, geruite theedoek uit zijn broek, daarna een breekbaar dametje van vierentachtig met grijze krulletjes en een stok waarmee ze elke traprede even aantikte, dan een kwiek scheerkwastmanneling met een gereedschapskist, en als laatste een jonge Hollandse meid met een blonde paardenstaart, stuiterend van de adrenaline.

Beneden trok Lou met ogenschijnlijk gemak het wijnrek naar achteren.

‘Ha, dus dat is ’m.’ Kiki zakte door zijn knieën voor de ijzeren deur. Hij voelde met zijn vingers langs de randen, tikte met een klein hamertje tegen het slot, mompelde iets over oude brandkasttechniek en ging aan de slag met een boslopers.

Gespannen keek ik mee over zijn schouder. Ik bereidde me

voor op een langdurige brandkastscène zoals ik die kende uit spionagefilms.

Tien seconden later. *Tik. Flip. Klik.* Het slot draaide mee en open was de deur.

Met een brede grijns keek Kiki om. ‘Eitje.’

‘Bravo!’ zei Lou en legde zijn hand op de klink. Een krijsend gepiep vulde de kelderruimte. Langzaam, als met tegenzin, ging de deur open.

Ik deed het lampje van m’n telefoon aan en scheen langs Lou de duisternis in.

Achter me klonk het stemmetje van Claudette: ‘Er zit gewoon licht hoor.’ Met haar stok wees ze naar een schakelaar aan de muur.

Ik knipte hem aan. Een stoffig plafondlampje verlichtte een vrijwel lege kelder met een gewelfd plafond van ruwe baksteen en een vloer van aangestampte aarde. In het midden een tafel bedekt door een laag stof. Tegen de linker muur stond een stapel wijnkisten.

Lou liep ernaartoe en las hardop: ‘Château Latour 1936... Château d’Yquem 1932... Château Margaux 1940...’ Verbijsterd keek hij op. ‘Hier staat voor een godsvermogen aan wijn,’ fluis-terde hij schor.

‘Ha!’ kraaide Claudette. ‘Dus hier hebben ze het verstoppt! De Duitsers. Die hebben hier lopen roven. Bij alle chateaus de beste wijnen weggehaald. Na de oorlog hebben god en z’n ouwe moer er jacht op gemaakt. Iedereen was ernaar op zoek. Maar nooit gevonden. En al die tijd lag het gewoon hier! Madeleine wist dat natuurlijk. Maar die heeft haar mond stijf dichtgehouden.’ Ze lachte haar kakelende lach. ‘Madeleines appeltje voor de dorst!’

Ik liep om de tafel heen naar de andere kant. ‘Hier staan er nog meer.’

Deze kisten waren groter. Dofgroen geleverd. Op het deksel witte sjabloonletters, een adelaar en een hakenkruis.

Lou kwam naast me staan. 'Machinepistolen MP 40 9mm Para.' Zijn Duits-met-Frans accent bracht me meteen bij de comedyserie 'Allo 'Allo!, maar dit was geen grap.

Kiki kwam erbij met een klein breekijzer. 'Even kijken?'

Ik knikte. 'Doe maar.'

Met veel gekraak van splinterend hout wrikte hij het deksel los. Het kelderlampje bescheen een aantal zwart glanzende machinepistolen bedekt met laagjes stro.

'Wow,' fluisterde Lou en hij tilde er een uit. 'Dit is goed spul.' Met twee handen hield hij het wapen omhoog naar het licht, als een moeder een pasgeboren baby. Verrukt keek hij me aan. 'Duitse pistoolmitrailleurs. Nog in topconditie. Die kun je zo gebruiken. Munitie zit erbij.' Hij wees naar een kist met het opschrift MP 40 MAGAZINE 32 SCHUSS. 'Dat zijn de magazijnen.'

Ik liep naar Claudette die de wijnkisten stuk voor stuk stond te bekijken. 'Lekkere slobbertjes, hoor!' kraaide ze opgetogen.

'Ja,' zei ik. 'Geen zwart boekje maar wel een godsvermogen aan wijn, volgens Lou.'

'Nou en of! Je hebt een kelderschat gevonden!'

Ik boog me naar haar toe. 'Wat denkt u,' fluisterde ik. 'Moet Jean-Claude dit weten?'

TUssen al die Zuid-Franse overvloed stond vandaag iets wat die harmonie ruw doorbrak: een lege kraam. Tegen de achterwand een gele poster met een grote blauwe maan en de tekst BLUE MOON-FESTIVAL. Ervoor stond een voluptueuze dame

verkleed als Arabische buikdanseres. Omdat het nog fris was droeg ze over haar exotische sluierdracht een wollen winterjas. Een kartonnen bordje in de hoek vermeldde: WORKSHOP FELLATIO. MADAME ZAZOU. AANVANG 12.00 UUR. Het verloop van het lesprogramma werd niet verder uitgelegd. Wel stond er een schaal onheilspellend grote bananen, hetgeen het vermoeden wettigde dat Madame Zazou ervoor had gekozen haar demonstratie vorm te geven aan de hand van deze vrolijk gekromde zuidvruchten.

Jean le Bosse bleef er even op zijn gemakje bij staan kijken. Zijn handen op de rug, alsof hij naar zijn wijnstokken keek. 'Mooie bananen,' zei hij. 'Wat kosten ze?'

Madame Zazou glimlachte. 'Die zijn niet voor de verkoop, monsieur. De workshop begint over een kwartiertje.'

Toen viel Jeans oog op de poster. Hij verstijfde en liep rood aan. 'U bent van het festival? Dat gaat helemaal niet door!' riep hij. 'Wist u dat niet?' Driftig draaide hij zich om en beende naar het café om de voorzitter van het comité te alarmeren. Zonder iets te zien liep hij langs een hoek van het plein waar met rood-witte linten een gedeelte was afgescheiden. Onder een poster van het Blue Moon-Festival stond een bord: EROTISCH BIODANZA. AANVANG 13.00 UUR. Uit een speakerbox klonk latinmuziek. Enkele mannen en vrouwen van rond de zestig in oranje wapperkleding waren zich met nadrukkelijk vrolijke gezichten vast warm aan het dansen.

Even verder, op de plek waar hij al jarenlang wekelijks neerstreek, stond de marktkraam van Charcuterie Dubonnet, zoals altijd gul behangen met wildezwijnenworsten, die zachtjes heen en weer wiegden in de wind. Een tamelijk komisch contrast met de kraam ernaast, waar een uitbundige collectie seksspeeltjes lag te glanzen in de winterzon. Ter bevordering van de klandizie had de uitbater een pauk voor zijn kraam gezet, waarop een

trillende dildo in vaste cadans rondjes draaide over het strakgespannen vel. Een prikkelende roffel die geen trommelstok kon evenaren.

Madame Faucon schuifelde voorbij. Uit haar rieten boodschappenmand stak een bos witte uien, over de rand bungelde de kaalgeplukte kop van een geslachte kip. Voor de kraam bleef ze abrupt staan, haar blik vernauwd tot een strenge frons. Met niet-begrijpende precisie volgde ze de bewegingen op het trommelvel. Opeens viel het kwartje. Ze haalde uit, haar stok suisde door de lucht en met een trefzekere klap mepte ze de knalroze boosdoener van de trommel. Het schaamteloze speledingetje maakte een sierlijke boog en landde zoemend in het grind. Daar bleef het liggen trillen als een gevallen strijder die maar niet wilde sterven.

Tegelijk met de klap begonnen de luidsprekers te piepen en de stem van Madame Zazou schalde over het plein: ‘Welkom, dames en heren deelnemers! De workshop fellatio gaat nu beginnen!’

38

De afspraak stond voor half elf in de Marhaba, een onopvallend restaurantje achter de Marché des Capucins in Marseille. Een schemerige pijpenla met turkoois tegelwerk, verweerde houten lambrisering en ronde koperen tafeltjes waar mannen zwijgend nipten van koffie in kleine goudgerande glaasjes.

De lucht was vervuld van exotische geuren. Ras el hanout, harissa en gegrild lamsvlees. Buiten woei de mistral door de nauwe straatjes, een gerafeld zonnescherm klapperde tegen de gevel.

Karim en Jules zaten bij het raam. Karim had de capuchon van zijn hoodie diep over zijn ogen getrokken, armen over elkaar, in de ik-ben-hier-niet-stand. Hij was opgegroeid in de achterbuurten van Marseille en wist dat ontmoetingen als deze zelden goed afliepen.

Jules zat rechtop. Op zijn gemak, gecultiveerd nonchalant in colbertjasje en losgetrokken stropdas, roerde hij traag in zijn espresso.

‘Hoe laat zou hij ook alweer komen?’ vroeg Karim, zonder op te kijken uit zijn hoodie.

‘Half elf,’ zei Jules.

‘Dat is nu,’ zei Karim.

Precies op dat moment ging de deur open. Een streep zon verlichtte het schemerige restaurant. Er kwamen twee mannen in donkere pakken met zonnebrillen binnen. Na een korte blik door de ruimte deden ze een pas opzij.

Max Akbar liep tussen hen door de zaak in. Een breedgeschouderde, compacte man. Niet groot, maar zijn aanwezigheid vulde de ruimte. Hij droeg een licht zomerkostuum van roomkleurig linnen. Los over zijn schouders hing een lange jas in dezelfde kleur met twee kraagstukken van zwart fluweel. Zijn brede, platte gezicht was bezaaid met kleine putjes; een aandenken van een concullega die hem ooit een schot hagel in zijn tronie had gejaagd. Pijnlijk, ja. Maar de ongelukkige was geëindigd in een met beton gevuld olievat op de bodem van de haven en Max was er alleen maar machtiger van geworden.

Max zei nooit veel. Dat was ook niet nodig. De stilte rond hem werkte als zijn persoonlijke beveiliging. Als hij binnenkwam, sloegen mensen hun blik neer, rekenden af en verlieten haastig de zaak.

Hij liep naar de twee ondernemers en ging tegenover ze zitten.

Zijn begeleiders namen positie in achter zijn stoel.
Zonder enige inleiding begon Max: 'Ik krijg geld van jullie.'
'Natuurlijk,' zei Jules. 'Ik –'
'Wanneer krijg ik dat?'

Jules slaagde erin een glimlach te produceren. 'We hebben wat vertraging door die verdomde ambtenarij, maar het is rond. Na het weekend heb je je geld.'

Traag schudde Max zijn hoofd en keek hem met halfgeloken ogen aan. 'Vóór het weekend heb ik mijn geld.'

Jules wilde iets zeggen, maar Max stak een dikke hand op. Gouden ringen vingen licht. Zonder om te kijken knipte hij met zijn vingers. Het was een klein geluid, maar iedereen in het restaurant hoorde het.

Een bodyguard stapte naar voren, greep Jules' voet en rukte die omhoog.

Met een schreeuw van schrik schoot hij onderuit in zijn stoel. De andere bodyguard haalde iets uit zijn zak en klikte dat vast om Jules' enkel. Daarna onderging Karim eenzelfde lot.

Max glimlachte kil. 'We doen jullie even een bandje om. Dan weet ik zeker dat jullie in de buurt blijven.'

Hij stond op. 'Mijn geld. Vrijdag tien uur. Mijn kantoor.' Zonder een woord stond hij op en liep naar de deur. Zijn bodyguards volgden hem zwijgend.

Zo. Vanaf hier hebben we aardig wat spoilers weggeven, maar nog lang niet alles! Beleef het boek nu zelf en begin lekker bij het begin. Heel veel leesplezier en alvast Hartelijk Santé!

